

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřeń će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wubawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyšinje a je tam ša šchwórtletnu pschědplatu 40 np. dostacž.

Sswjedzeń semrjetnych.

1. Pětr. 1, 3—25.

Nascha žiwa nadžija.

1. Wona čze wschitkim žarowazym trošcht podacž;
2. A wschitkich wubudžicž k bohobojasnemu žiwjenju.

1. Wažna a křutna je džěnsnišča njeđzela. Wona je posledna njeđzela w zyrkwinyh lěcze. Jako tajka naš napomina, Božu dobrotu a šmilnosč křwalicž, kotraž je naš šašo žyłe lěto i duchownym, njebjeskimi kubłami žohnowala, nam šašo dała drohi ewangelij pschipowjedacž. Ale wona tež napomina ke křutnemu šamopruhowanju: „To čzinjach ja ša tebje! Šchto čzinisch ty ša mnje?“ Tola mjeno džěnsnišcheje njeđzele je wošebje křutne — wona je šmjertna njeđzela, šwjedzeń semrjetnych. Wona naš šhromadža k wulkej žarowazej šhromadžišnje. Wona naš dopomnja na šmjercž a nam pschiwola: „Šsmjercž je hřečow msda,“ wona naš wuczi prošecž: „Anježe, wucz naš wopomnicž, šo wumrjecž dyrbinny, šo bychmy mudri byli.“ Šchto wě mój kónž, wón šnadž je blisko. Dženša dopomniny šo w lubosčzi a žarowanju našich lubnych semrjetnych. Šsu woni wschitny we wyšokich lětach wot naš šchli? Šich wjele wot naš džěšche w kčžějožnych lětach. Ššchi nětotrym rowje šmy my štejeli; šchto wě, kaš bórny budža pschi našich rowach štejecž. Duž je najwjetšča mudrosč žiwjenja, šebi na šmjercž, na wěčnosč myšlicž. Šchto paš móže šmjercži i měrom napschecžimo hladacž? Tón, kiž je šo na žiwu nadžiju porodžik psches to horjestacže šesom

šhrysta wot mormnych. Wěrjazy kšchesczijan wě, šchto je šmjercži mój wšak, šnaje teho, kiž je prajik: Ša šym to horjestawanje a to žiwjenje. Duž, wy lubi, kiž wy žarujecže wo tych lubnych, i kotrymiž běšcže psches šwjast lubosčze šwjafani, kotrychž je šmjercž wot wascheje wutrobny wšala, prajecže šebi: „Lóš je jim panył na lubosne město; jim je šo křapne herbštwo dostalo.“ Tole herbštwo je nješachodne. Tam budža woni, kiž šu mału křwilu tudy šo rudžili, šo wješelicž w njewuprajnym wješelu. Šdyž je jich wěra psches špytowanje wopokasana, dostanu woni křonu žiwjenja, kónž jich wěry, dušchow šbóžnosč. Tam wohladaja woni Boha wot woblicza, kotrehož šu tudy lubowali, hacž runje jeho widželi nješku. Ššchetož woni šu wumoženi psches tu drohu křej šhryštuša, jako teho njewinowateho a nješmasaneho jehnjecža (šcht. 18. 19.). Woni šu pola teho, kotrehož je Bóh wot mormnych šbudžik. (Šcht. 21.) Nětko šo wjazny kwětkam njerunaja, kiž bórny wotpadnu, a niž trawje, kiž bórny šwjadnje. Woni šu nješmjertni a nješwjadnivi, kaž Bože šłowo, kotrež wěčnje woštanje. (Šcht. 23. 28.) Myšl na tajku šbóžnosč čžyła waschu žarowazu lubosč trošchtowacž!

2. Duž tež šapschimány pschego křuczišcho tu nadžiju, kiž šo nam pschinješe psches šjewjenje šesom šhrysta; wěcže i wutrobu do horjestanjeneho Šbóžnika, pschetož horjestacže je žiwje kšchesczijanšcheje nadžije žóřlo. A hdyž tež džě psches čžerpjenje a šrudobu, njedajecže šo naštróžecž. Šłoto budže psches woheń špytane, našcha wěra psches šrudobu. Šladajecže do potajnstwa čžerpjenjom šhryštušo-

wych a wopomńće stajnje tu krašnosť, kotraž na waš čaka, kaž šu něhdy profetojo sa sbóžnosťu pytali a šlědžili (šcht. 10) a šu šo wobhonili. Wěćće temu ewangeliju, kotrež je wam předomane (šcht. 12.) a šwjecźće teho Knjesa we šwojich wutrobach; budźće pošlušne džěći Bože. (Šcht. 13—17.) Wopomńće pschede wšchěm, šchto je Boži šyn sa waš saplacził, kať je jeho Bóh wašcheje prawdosće dla wot mornych sbudžil a jeho pomyschil k šwojej prawizy (šcht. 21.) a to wšchitko, šo byschće šo jemu dowěrili. Šchto mohł Bóh wjetšche nad nami čžinicž, šo je naš dobył k wěrje a k nadžiji? Duž njech je Bože šłowo našchim noham šwěza a šwětko na našchim puczu. Tole jašne šwětko kóždy čžemny pucž našcheho žiwjenja roššwětkli — tež šmjertny dol a pucž do wěčnosťe. Šdyž dyrbinu junu wotšal čžahnyč, tón njebjeski Wóćez, kiž je Jesuša wot mornych sbudžil, budže tež naš sbudžicž a nam š hnady dacž to njesachodne, njesmasane, njeswjadne herbštwó, kotrež nam přjódčžerži našcheje kšchescžijanskeje wěry žiwa nadžija.

Šamjeń!

Šswjedžen šemrjetnyh.

(Šser.)

Šdyž wutroba wjaz' njebije,

A twój kšchiz plodny šficžuje,

Kať budže čži

Šo tysznosťi?

Šchto twoje horjo potom je,

Šdyž špomniš tam na sbóžnosťe?

Šdyž junu wšcho b'dže jašne čži,

Šchtož tu čži běšche w tajnosťi,

Šdyž Jesuš šam

B'dže šwětko tam?

Šchto twoje atd.

Šdyž we rcze budže kšwalenje

A radosčžiwne špěwanje,

Šdyž krašna mšda

B'dže twoja wšcha?

Šchto twoje atd.

Duž hórki kšchiz šnješ ščžerpliwje,

Wšcho na pošledku šłódkje je.

B'džež widžicž to,

Nětk špokoj šo!

Šchto horjo je, šchto horjo je,

Šdyž špomniš na wšchě sbóžnosťe?

Surij Bróštk.

Na šwjedžen šemrjetnyh.

Šswjedžen šemrjetnyh mnohich na pohrjebnišćžo wjedže. Těhdy bolosčžiwne dopomnjecze na lubnych šemrjetnyh psches wutrobu dže. Njejšu-li woni tež sa čžaf žyłego lěta šabycži byli — šwjedžen šemrjetnyh jim wošebje wutrobne špomnanje placži.

Tu štejitaj želazaj staršchej pschi małym rowčžku. Kať wjele nadžijow šwjadnychu, jako tole nalětne kščenicžto se šchto ma žiwjenja wotpadže!

Tu žaruja džěći wo šwěrneho nana, wo lubowazu macžer. Kať wjele šu wone šhubile, jako ta wutroba wocžichny, kotraž tať lubosčžiwje sa nje kšapasche!

Tu želi wudowa wo šwojeho mandželškeho. Niz jeno, šo muž jejneje wutroby wot njeje džěšche, — š jeho džělenjom je tež

nusa do jejneho domu šastupika; wona je šwoju podpjeru, šwojeho ščžiwjerja šhubila!

Šny-li ty w tymle lěcze pschelutowany wostał, njeje-li tebi šymna ruťa šmjercze žadny luby šlaw š twojeje šwójby wotwjedla — k jenemu rowej cze šwjedžen šemrjetnyh tola staja: k rowej jeneho žyrkwineho a hnadneho lěta. Wot wšchěch njedželow žyrkwineho lěta je dženknišcha pošlednja. Šchto šu wone wšchitko čžyčle, tute 52 njedželow? A šchto šu te wšchelate šhonjenja čžyčle, kotrež šy ty w minjenym hnadnym čžafu čžinil?

Se wšchěm, šchtož tebe podeńdže w lubosčži a šrudobje, horju a njehodach, čžyčle cze Bóh k temu dowjescž, šo by nawuknył, š psalmistu Aššafom prajicž: „Šdyž ja jeno Těbje mam, dha ja ničžo njerodžu wo njebjeska a wo šemju.“ Wón čžyčle, šo by pola tebe k dospołnemu podacžu na teho Knjesa, twojeho Boha a Šbóžnika pschischlo.

Šawěrnje, šwjedžen šemrjetnyh tebi kničžomnosť wšcheho šemškeho najjašnišcho pošasuje. Š kať honja ludžo njespřobniwje sa šwětnym šbožom — ale šchtož šbože wot šemškich wězow wocžafuje, tón šo jara šjeba!

A je-li něčto to wjelešlawjene a horzowužedžene „šbožo bohastwa“ dozpil, a ma-li wón wšchitko, šchtož šebi wutroba pscheje a dušcha požada, tón tež šhoni, kať sachodne wšcho čžafne šbožo je. Šdyž šmjercž do duri kšapa, potom šu štatne papjeru, dom a dwór, pjenješy a kublo sa „šbožowneho“ wobščžerja šwoju placžišnu šhubile. Běda, běda, šakincze-li do wšcheho šemškeho šboža tón hłóš: Ty blašnje, w tej nožy budže twoja dušcha wot tebe žadana — a czeje budže, šchtož ty šy pschihotowal?

Abó ty pytaš šebi šwoje žiwjenje tať pschijomne kať móžno čžinicž. Ty widžiš šbože w čžělnych lóšchtach, w šwětnych wješelach. Duž šy š tym njespokojny, šo šo šwjedžen šemrjetnyh šjawne šwjekeliny njewotšwajaju a šo šwucžena radosťnosť mjelcži. Š luba dušcha, špominaj na kónž! Njemnył šo, Bóh šo njeda sa šměch měčž. Pschetož šchtož čžłowjek šhyje, to budže wón žnjecž. Šchtož na čžělo šhyje, tón budže wot čžěla škaženje žnjecž!

A ty, ty pytaš šwoje šbožo w pschijomnej domjaznosťi, w lubnym šwójbnym žiwjenju. Tvoje heško wiša pišane abó molowane na ščženje: „Mam-li dušchnu domjaznosť, dha mam w šwěcze šboža doščž!“

Alle kať nětko, pschima-li šymna ruťa šmjercze do tuteho pschijomneho šwójbneho šjenocženštwá? Kať nětko, hdyž čži šmjercž twoju šwěrnú mandželštu wosmje a cze šameho wostaji? Njeje potom kónž š twojim rjanym šbožom? Š nimaš-li ty dale ničžo, šchtož cze wobšboža, hacž šwój dom a dwór, šwoje pjenješy a kublo, šwój šlaw a šwoje powołanje, šwoju žonu a šwójbu, šwoje čžělné žadoscze a šwětné wješela, potom š tobu šubjenje šteji; pschetož na šemi je wšchitko sachodne! A wjedž:

„Šo Boža rada poštaji,

Šo maš wot wšcheho na šemi

Ššo džělicž!

Š ja tebi twoje wulke šamoženje, twoje horde titule a rjadu, twoje domjaze šbože njesawidžam — hdyž pať dale ničžo nimaš, dha šy ty šhudu! Šo wšchitko šańdže, šwjadnje wušknje!

Tež Aššaf je widžal, kať š čžłowškej krašnosťu na kónž dže. A runje tole rošpomnanje je jeho k temu pohnuło, šo do rukow šwojeho Boha čžišnyč a wušnacž: „Šdyž ja jeno Těbje mam, dha ja ničžo njerodžu wo njebjeska a šemju!“

Ač, šo by tež pola tebe k temu došchlo, šo by ty se wšchěm, šchtož maš a šy, šo do wuššestrjeneju rukow šwojeho Šbóžnika čžišnył a š žyčej wutrobu wušnacž čžyčle: „Šdyž ja jeno Těbje mam!“

Hdyž ja jeno Tebje mam? Njeje dha to jara khudobnje?
Njeje to wobžaromna jenobocžnosć?

To so jeno tak sda! Masch-li Tesufa, potom masch wšcho,
potom masch tež sbožo, a to trajaze, wěczne sbožo. O sčto šu
wšchitke sachodne semiske kubla porno njesachodnemu sbožu, so wot
Tesufa lubowaneho a wufupjeneho wjedžecž! Wón je nasch mēr!
Wón je nasche sbožo!

Tesuf dospokoja sa radosč a srudobu, sa nusu a šmjercž,
sa žiwjenje a wumrjecze! O so by ty Teho w žitwej wěrje sa-
pšchimnyčž chyz!

Spěw wo wumrjeczu.*

Sirach 14, 18.

(Spitta.)

Wo wumrjeczu spěw sanješ,
Spěw khotny, dželeński;
Šnadž hižom dženiš so stonczi
Twój běh we časnosći;
Do sakhadženja šlonza
Jón šnano wobšankujesč,
A hdyž nam šlonzo šhadža,
S nim wjazy nještanjesč.

Njej nicžo njewěščišče
Hacž čłowške žiwjenje,
Tež nicžo nej tak wěšte
Kaž nasche wumrjecze.
My džemy se žiwjenja
Tu i kóždej krocželu,
Wšcha radosč i dusche čžeta,
Nam mrjeje i wutrobu.

Kij pučžowanški w ruzh
My k rowu krocžimy,
Haj, šamo šzeptac krala
Kaž kij je pučžowny.
Wšchěch draštu pučžowatštu
Ze semja woblekla,
Tu nošymy na semi,
Tu šmjercž saš semi da.

Ty hory, wyškofščje
W tu husto pschetracžesč,
Hlej, nimo rownej hórki
Paš tola njepšchidžesč.
Pšches tule hórku malu
Twój khód tu njepšidže;
Jow šwój kij wotpoložišč,
Spacž pšidžesč do njeje.

Duž šnoschuj spěw wo šmjercži,
Spěw štarh, putniški,
Hdyž bliži twója droha
Šso wšchědnje k rowu čži;
Kaž k šmjercži dženiša šwoni
Wón šynti žarowne,
S nim šdala paš njech šyncža
Tež šwony jutrowne!

F.

* Budže so šwjedžen šemrjetny w Bułecžanski domje spěwacž.

Sčto potom?

Młody muž, se šuchocžinu wobčezžen, hižom wjazore njedžele
w šhorowni ležesche. Dofelž mějesche poměrnje malo bolosčow,
wón pschezo wo bliskim wotšhorjenju rěčesche, ale ženje na wu-
mrjecze njemyslesche. Wotšladowaza šotra, šotraž jeho bliske šón-
čjenje pschidž widžesche, budžišche jemu tak rada k šbóžnemu wu-
mrjeczu dopomhała, ale wón kóždej šhutnej rošmolwje, kóždemu
pokasej na wěcznosč i pučža džesche.

Duž jeho jedyn dženi jeho mała džowčička wopyta. Wón
so nad tym jara šwješeli a i tym džesčom powjedasche. Wšchitko
bu hacž do drobna rošpominane: Sčto chzedža čžinicž, hdyž wón
šago domoj pschidže, šajki tyłanz dyrbjesche macž pjež, a hacž
šmē tež móraš šobu po njeho pschidž. Štoncžnje paš to džesčo
tola hiščežje i jentym praschenjom pschidže, šotrež drje bēsche husto
se rta maczerje pschidžlo: „Ale nano, jeli so ty wjazy njepšchidžesč
— sčto potom?“

Ma tole: „Sčto potom?“ paš tón muž žaneho wotmol-
wjenja njewjedžišche. Wón na jedyn ras womjelny. Tola
džesčowa praschen jeho wjazy njepuščje, a sa něotre dny šly-
šesche šotra tule praschen so jeho hubomaj wuwinyčž a šebi wot-
molwjenje wuprošječ. A šotra wotmolwu da. Wona jeho na
teho pokasa, šotryž je tež sa njeho wumrjel a šorjstantyl a
jemu pučž k tym mnohim wobhydlenjam w domje šwojeho Wótza
pschihotował. Hiščežje tak něotre šlowo trošča šmēdžišche wona
jemu prajicž; sa tš njedžele paš so wón wjazy praschecž nje-
trjebasche: „Sčto potom? — ale šmēdžišche psches Božu hnadu
šhonicž, „ščtož žane wofo njeje widžalo, a žane wucho šlyšchalo
njeje, a do žaneho čłowjeka wutrobh pschidžto njeje, ščtož Wóh
je pschihotował tym, šotryž jeho lubuja.“ (1. Kor. 2, 9)

F.

Khód na pohrjebniščežo.

Chzesč dóncž na Božu rolu,
Hdžež twójubi špja,
Dha dži, hdyž i wěže dele
Šso šwjatol šawonja.

Dži, hdyž so mróčžno jašni
We blyščežu purpurškim,
Šlož i hórki wócžto k njemu
A ponót jo we nim.

A hlej, tam hórka džela
Šso jašne ššlewjerje,
Ty šbóžne dusche widžišč
Se šmēwštom štrawjecž čže.

„Ščtož do rowa šy šhował,
Wě časna njehoda;
Hlej, lubosč njemrje ženje,
Ta wěczny wobstatk ma!“

Tak k duschi ššeptacž šlyšchisč,
Šwón šwjatol došwoni;
Ty paš džesč šmērowany
Dom k šwojej šamosčži.

K. A. Fiedloš.

W jednatej hodžinje.

Pšched něhdže pjatnacže létami — jedyn duchowny powjedasche
— mój šwal, nimale 29 lét štarh, čžežto ššhori. Ša małe wo-
hydlenje žyle w bliskosčži šwojeho domu sa njeho wotnajach a

jeho tam pschinjesč dach, hdyž jena šotra jeho šwěrnje wothladowasche a ja jeho wschědnje wopytowacž a šo s nim modlicž móžach. Wón běšche kšchesczianste woczehnjenje wužil a priedy hłuboke saczišcže dostawał, tak šo jeho šhwilu ša wobroczeneho wobhladowachu; pošdžišcho pať bě šwět šašo pschewahu dostał, a bu šašue, šo běchu šo w nim mylili. Wón mi radny pschipošluchowasche, ale k dalschemu ša cžaš mojich wopytow njepsišindže.

Sedny wjeczor něchtó ke mni šastupi a džesche: „Šawšchtyn“ — tak šhorny šwať rěkasche — „Waš pošny štyška prošy, šo chzpli jeho wopytacž; wón w mrěczu leži a móže s najwyschšcha hišcže dwě hodžinje pschi žiwjenju byčž.“

Sako k njemu pschišindžech, wón s njewurjekliwej štyštnosczu rjekny: „Ša dyrbju wumrjecž a nješšym žadny kšchesczian.“

Ša jemu na to wotmolwich: „„Duby Šawšchtyno, ty wschať nješšy jako kšchesczian žiwy był, ale ty móžesch hišcže jako kšchesczian wumrjecž.““

Ma to ja jemu něotre měštna se šwjateho pišma wuczitach, mješ druhim šawišnu wo šchacharju a pschidach k temu něotre krotke a naležne napominanja; potom šo w šjenocženštwje s něotrymi pschitomnymi kšchesczianami ša njeho modlach. Šo modlitwje my šhwilku mjelczachmy. Wón bu měrnish. Šo minjenju džesacž mjenschinow běšche wuras jeho woblicza žyle pscheměnjeny, a wón džesche: „Měštno ša mnje je tam horjeka. Ša šym k Šesufej šchol“, a šašo po šhwilzy: „Derje šo wumrje, hdyž wěm, hdyž pschišindu.“ Wóšy na to wón w pošoju wušny.

Miz ša kóždeho je tajka hnada w jednatej hodžinje. Šehodla njewotštoruj šwoje wobroczenje, a pytaj teho šnjesa, dokelž je namakacž.

F.

Jeno niz wumrjecž.

Šunjež hižom 81 lět šary, nochzysche tola šary Šurz hišcže wumrjecž. A tón mějesche tak mało wot žiwjenja. Šslepy běšche wot dawno a jara cžežko ššyšchozy, tola wumrjecž wón hišcže njechascche. „Šubjenje žiwy byčž je pschezo hišcže žiwy“, měnjescche wón, a šchtó wě, šchtó šmjercž pschinješe“. Wón bě cžaš žiwjenja jedyn s tych był, kotřiž dwěl wyschšcho štajeju dnyli bohabojošč. Nětko pať jemu wschě te rjane rěče psche bojošč psched šmjercžu ničžo njepomhachu. Hišcže w pošlednim bėdženju běšche to jeho jenicžke pschecže: „Šdy bych jeno tóntrócž hišcže wotšhorik!“ Šene jeho pošlednich šłowow bě to žaloscžaze wuwolanje: „Šeno niz wumrjecž — niz wumrjecž!“

Tajke šmjertne šožo cžini šrudnych. Šamny pobožny muž je prawje mēł, kotryž šwojim žaloscžazym a plakazym pscheczelam, pschi jeho šmjertnym šožu štejazym, s wješkelym hłowom pschimoła: „Dobru nóz, wy morwi; ja du k žiwym!“ W domišnje mēra, w kraju šbóžneho dokonjenja šmėjemy my w Bosh wěčžne žiwjenje a njesachodne byčže; duž njewišaj na šhudobnej sachodnosczji šemšeho žiwjenja!

F.

Scherjenje.

Se šawostajenštwu Šana Wjele.

I.

Rak rjenje to je, hdyž šmēwlaty měšacž k wofnjescškom na džecžko šwēczi, kiž porno jandželkej w kolebzy špinka!

Rak rjenje to je, hdyž milko na mlodusčku njewjestu hlada, kiž w pošcžiwej šomorzy klecžo lubeho Boha nutrnje prošy, šo by ji nawožen šbožowny był!

Rak rjenje to je, hdyž mjelczata nózka na honach knježi, hdyž

žytemu šwētej mjedowe drēmanki šaje, hdyž šolobik nózne ššer-luški špewa, a měšacž šmēwajo po njebju dže!

Šaj, tehdy je lubje a rjenje.

Alle hdyž šo we wichornej nozy pod njebjom mrócžele honja, a měšacž šo šady nich šhowa, kaž štróžana dušcha; hdyž wětrowe štorki po lěšu jěšdža a pošdnich dróharjom pod ščechu honja, a měšacž jim cžeka: tehdy njeje rjenje. To šu njelube nozy.

A w jenej tajkiche nozow šo poda, wo cžimž chzu nětko powjedacž.

W našich krajach šu šchibježny šaschke.

W prijedawšich cžašach žane město njeje byčlo, šotrež njeby psched wrotami wonka tajku wěšchernju mēlo.

To njeje žane šchtyri dwazetki lět, šo mějesche tež Wubyschin šwoju, njech tež šu hižom šabyte lēta, šo je tam pošledni wob-wěščenž wišal.

Šhētru šmuhu wot wulkeho města bě dracžernja, w blisťosczji drohi, a wošredža njeje šo šbēhascche šchibječžny twar.

Šchtóž po dróšy džesche, jón widžescche. To běšche na to, šo bychu nimo-šhodžerjo psched ššosczu trascheni byli.

Šched njedawnym cžašom běšche tu wobwěšcher traschneho ššostnika wotprawil był. Tón hišcže na šchtryku wišascche a šo tam bimbasche, hdyž běšche wētr.

Šerne ptaki a waki běchu šezrale s njeho, šchtož běšche na nim mjašneho byčlo. Duž nětko měšacž šwēcžescche na nahe šosče, šo bě to hrosno.

W měšacžnych nozach šo běšescche hoły wobžrany nop na drohu dele, a ludžom, kiž běchu blisťo, chzysche šo šdacž, šo šo jemu šubiska šchczēria. —

Šunu bě s wjeczora cžma. Šod njebjom šo škuke mrócžele s wētšikom honjachu, a žaneje hwēžki widžeczi njebē. Šež měšacž njehladny s mroka.

Š měštu jěchachu na špěšchnych šonikach ššjo. To běchu mlodži šemjenjo s města. Čži pschišindžechu s knježeho hroda, kiž bě tóšhdže wot města šdaleny.

Tam pola knježich běchu pobyli, jich panicžku lubje na reje prošycž. Šlej, ša tydžen běšche šwjateho Šarcžina džēn. A tón chzysche w mēscže s pschnej hoscžinu wotmēcž, a potom s wošobnej reju.

Šaršchimaj pěknje prošcēneje panicžki šdasche šo dobro, šo jimaj džowcžo na tajku bješadu prošcha, a jeju tež šobu, kaž šo to šluscha a wē.

Duž běšche wješeka šemjanika witanym knješkam šchwarneje wjeczerje šhotowacž daka, a šemjan njebē niz pacholo do pinzy po wino škal, ale šam bě jim po to najlěpsche šchol.

To šradna wjeczer trajescche dołho. Čži knježkojo wjedžachu, jedyn pschēz bóle hacž drugi, pušornych šmēšctow a žorcžikow bacž.

Tak šo jena wješeka hodžina po drugej miny. —

(Šchichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Ša šararja w Delnim Wuješdže bu na město knjesa šararja Šhczerja, kotryž je šo na wotpočžinš podal, knjes šarať Šurk we Šuczju wot šastupjerja šollaturštwu powołať a je šastawanje šarštwu hižom pschedewšal; hdy šo wón do Delnjeho Wuješda pschēšhdli, hišcže poštajene njeje.

— Šazionalliberalna štrona je w šakšim šejmje s nowa namjet šajika, šwjedžen 3 šralow šbēhnyčž a jeho šobušwjeczenje na pschichodnu njedželu pschepoščicž. Šaschej šerbštaj šapóšlanžaj knjes Šokla a Šoba budžetaj pschecžiwu temu namjetej hłowowacž, kaž štaj štajnje naležnosczje našcēje ewangelsche žyrkwoje šastupowaloj.